

# РЕШЕНИЕ

№ 1023

гр. Бургас, 02.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,**  
в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова  
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова  
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно гражданско дело № 20232100501075 по описа за 2023 година

Производството по делото е с правно основание чл.258 ГПК и сл. и е образувано по въззивна жалба с № 16952/05.05.2023г. срещу Решение № 752/06.04.2023г. по гр.д.№ 4778/2023г. по описа на РС-Бургас, с което е отхвърлен предявеният от въззивника-ищец М. Д. У. против С. П. К. частичен иск за осъждане на ответницата да му заплати сумата от 5000лева, частично предявена от сумата от 10 000 лева представляваща обезщетение за причинените му имуществени вреди-болки, страдания, засягане на личното и професионално му реноме, настъпили в резултат на изложени от ответницата неверни твърдения за ищеца в подадена до ОДМВР-Бургас жалба по повод на която е било образувано дисциплинарно производство против него, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.08.2019г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски по делото; присъдени са разноски в полза на ответната страна.

Във въззивната жалба се твърди, че така постановеното решение е немотивирано, тъй като БРС пропуснал да вземе предвид, че въззиваемота К. е заявила неверни обстоятелства по отношение на У. пред дисциплинарнонаказващия орган, който разглежда административната преписка образувана срещу въззивника. Неверните твърдения са: че въззивникът У. е подписал договор за настаняване на нейния \*\*\*\* в „Хоспис Миладиноски“ и че работи в хосписа. Това е станало със Сведение № 251000-Т6302/26.07.2019г. по описа на ОД на МВР- Бургас. В това сведение ответницата изложила и лична позиция, че У. следва да бъде уволнен от работа и че уронва престижа на МВР. Т.е. К. е призовавала за уволнението на ищеца, въпреки че изложеното от нея е невярно и не отговаря на истината. Неверните твърдения на К. са довели до доклад с мнение за дисциплинарно уволнение на У., но съдът пренебрегва това обстоятелство напълно. На второ място се изтъква, че в резултат на тези неверни твърдения пред дисциплинарно наказващия орган У. претърпял вреди. Бил е застрашен от уволнение, заради това, че дисциплинарно-наказващия орган е бил въведен в заблуда, че въззивникът работи извън системата на МВР, представя се за мениджър на „Хоспис Миладиноски“, изготвя и подписва договори от името на хосписа, иска пари от

близки на пациенти и т.н. Всичко това е невярно, видно от събраните по делото доказателства, а У., както посочих, е бил заплашен от уволнение. Бил е с отнето лично оръжие, като неофициално му е било заявено, че ще бъде уволнен, заради провиненията в които е бил обвинен. Това допълнително го е стресирало и подтиснало. Загубил е съня и спокойствието си, ставал нощно време, разхождал се на пред-назад и не е можел да спи. Изтъкнати са и са обсъдени доказателства за това, че на датата, на която е бил сключен договора за настаняване на \*\*\*\*а на въззиваемата К. в „Хоспис Миладиноски“, У. е бил на работа като служител на ОД на МВР. Обсъдена е съдебно-почеркова експертиза, установяваща, че подписът, който е положен под представения от въззиваемата К. договор към даденото от нея Сведение № 251000-16302/26.07.2019г. по описа на ОД на МВР - Бургас, не е на У.. Като свидетел по делото е разпитан д-р М., собственик и управител на „Хоспис Миладиноски“, който установява, че в неговия кабинет е бил подписан договора между него и К., като те двамата са били единствените присъстващи в кабинета му. Свидетелят посочи и че е предал подписан от него екземпляр на въззиваемата К.. От изложеното и от заключението на вещото лице, се налага извода, че ответната страна в лицето на К. съвсем съзнателно и целенасочено е заявила неистина пред административно - наказващия орган и с ясно съзнание, че представения екземпляр от договор не носи подписа на У. е твърдяла, че именно У. го е подписал и е настоявала да бъде. Уволне. Отделно от това свид. Й. заявил, че той е заплатил за настаняването на \*\*\*\*а на К. в хосписа, а не тя. От показанията на този свидетел ставало ясно, че в деня на настаняването на \*\*\*\* му в хосписа. **Въззивникът твърди, че от всички доказателства по делото следвал обоснован извод, че** в резултат на заявените от К. неверни твърдения пред дисциплинарно наказващия орган ищецът претърпял вреди-бил е застрашен от уволнение, заради това, че дисциплинарно-наказващия орган е бил въведен в заблуда, че У. работи извън системата на МВР и се представя се за мениджър на „Хоспис Миладиноски“, изготвя и подписва договори от името на хосписа, иска пари от близки на пациенти и т.н. Ищецът бил с отнето лично оръжие, като неофициално му е било заявено, че ще бъде уволнен, заради провиненията в които е бил обвинен. Това допълнително го е стресирало и подтиснало, като за установяване размера на претърпените вреди били ангажирани доказателства – писмени и гласни. Моли за уважаване на въззивната жалба и за постановяване на решение, с което се отмени първоинстанционното решение и се уважи предявения иск; претендира разноски.

Постъпил е писмен отговор от С. П. К., с адрес: гр.\*\*\*, ж.к.\*\*\* бл.\*\*, вх.\*, ет.\*, ап. \*\*, чрез адв. Пешка Чернокожева и адв. Стоянка Димитрова от АК - Бургас, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Любен Каравелов“ № 5, вх. В, ет. 1, Адвокатска кантора, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. На първо място се сочи, че не било установено К. да е подавала жалба или сигнал срещу въззивника У.. Представя се решение по гр.д. 4804/2022 г. по описа на БРС, обжалвано от К. и се твърди, че твърденията на М. У. в двете съдебни производства/ по настоящето и по гр.д. № 4804/2022г. на БРС/ за претърпени неимуществени вреди се изключвали взаимно, което също налагало извода за тяхната неоснователност. Отделно от това се сочи за невярно твърдението на въззивника, че поради жалба на ответницата било образувано дисциплинарно производство против него. По делото се установило, че срещу М. У. е водено дисциплинарно производство, образувано със Заповед УРИ-251з-3206/2019 г. на Директора на ОД на МВР - Бургас. Извършена била проверка от назначена комисия от отдел „Охранителна полиция“ при ОД на МВР - Бургас. С. К. дала сведения, защото такива са й били поискани от служители на ОДМВР - Бургас. Изпълнила е гражданския си дълг и е изразила свое лично мнение, което е в съответствие с правото й по чл. 39, ал. 1 от Конституцията на РБ. Излагат се обстоятелства и се твърди, че изводите на Дисциплинарната комисия и нейните предложения не били пряка последица от дадените сведения от ответницата К.. Последните не били решаващи за взетото решение за провеждане на дисциплинарно производство и за налагане на дисциплинарно наказание от директора на ОД на МВР - Бургас. В Сведение № 251000 - 16302/ 26.07.2019 г. по описа на ОД на МВР – Бургас г-жа К. описвала срещата си с непознат господин, който й е предоставил бланка за договор и й е обяснил условията в

хосписа. В сведението не се сочи име на господина, който не се е представил и който работещите в хосписа наричали „мениджъра“. В сведението на ответницата изрично било посочено, че на 21.07.2019 г. е срещнала бивш шофьор на хосписа, от когото разбрала с кое лице е била срещата ѝ в хосписа. Следователно, ответницата е дала сведение за какво ѝ е било разказано от въпросния бивш служител на хосписа и по никакъв начин не е ресъздала получената от него информация като лично възприета от нея. Изнесените от С. К. факти били потвърдени и от други лица, дали сведения в хода на дисциплинарното производство; изразената от ответницата лична позиция представлявала израз на правото ѝ на свободно изразяване и намира фактическо основание в личните ѝ наблюдения, преживявания във връзка с настаняването на \*\*\*\*а ѝ в хосписа и уреждане на административни и финансови въпроси във връзка с това, гражданската ѝ позиция и морални ценности. Въззиваемата сочи съдебна практика, установяваща становището, че не е налице противоправно поведение при предоставяне на данни по искане на компетентен орган, какъвто бил и настоящия случай. Въззиваемата доводи за това, че ищецът по делото не доказал твърденията си, че е бил с отнето оръжие, както и че му било заявено, че ще бъде уволнен; дори обаче тези му твърдения да са верни, то както посочихме вече, нито образуването на дисциплинарното производство, нито отнемането на лично оръжие, нито предупреждаването за уволнение от неясно кой, имали пряка връзка с поведение на С. К.. Съществен бил и фактът, че ищецът по делото не доказал да е претърпял неимуществени вреди, включително и стрес, потиснатост, безсъние, безпокойство. Освен това при даване на сведението от г-жа К. пред служители на ОДМВР същата не била запозната по какъв повод е повикана от тях, не била наясно, че срещу ищеца е образувано дисциплинарно производство. Твърдението на ищеца, че по време на сключване на договора и приемане в хосписа на \*\*\*\*а на ответницата е бил „на работното си място на територията на Бургас, обслужвана от Пето РУ - Бургас при ОДМВР - Бургас“ през целия интервал, посочен в графика, не се доказвало категорично от полагането на подпис от същия в ежедневната ведомост. Отделно от това в сведението на С. К. се сочело, че на 26.06.2019 г. е настанила \*\*\*\*а си в хосписа, но на следващия ден е имала среща с господина, който по-късно разбрала, че е служител на МВР. Следователно, договорът за настаняване на пациентът А. К. в хосписа е предоставен на г-жа К. на 27.06.2019 г. Неясна била връзката на изнесените твърдения (за пръв път в производството) в последен абзац на т. 3 от въззивната жалба с твърдението в исковата молба за подадена жалба от г-жа К., каквато всъщност не е подадена. Въззиваемата намира за неоснователно оплакването на въззивника, че съдът не е взел предвид събраните гласни доказателства на св. М. и Й., които не следвало да се ценят тъй като установявали обстоятелства относно настаняването на А. К. в хосписа в гр. Черноморец, а при твърдения на ищеца за извършено от ответницата противоправно деяние, изразяващо се в подаване на жалба до ОДМВР, послужила като основание за образуване на дисциплинарно производство, тези доказателства, включително и съдебната експертиза, били неотнормими. Крайният извод на въззивницата е за това, че БРС правилно приел, че в дисциплинарната преписка липсват данни дали е била образувана проверка по сигнал или жалба от ответницата, както се твърди в исковата молба. Предвид това и установена липса на жалба от ответницата до ОДМВР - Бургас, в която тя да е изложила неверни твърдения за ответника и която да е послужила като основание за образуване на дисциплинарно производство против него, съдът правилно е приел, че предявеният иск е неоснователен. По делото не били доказани здравословни проблеми с медицински документи и свидетелски показания. Споменатите от св. М. оплаквания на ищеца не се доказало да са в причинна връзка с каквото и да било поведение на доверителката ни. Моли се за потвърждаване на първоинстанционното решение и за присъждане на адв. възнаграждение пред настоящата инстанция. Предявено е искане по чл. 266, ал. 1 от ГПК-за приемане като доказателство решението по гр. д, № 4804/2022 г. на БРС, постановено на 20.03.2023 г. и обжалвано от М. У..

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е

обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред РС-Бургас е образувано по искова молба на М. Д. У. против С. П. К. и допълнително уточнена искова молба/л. 23 от делото на БРС/, с която моли съдът да постанови решение, с което осъди ответницата да заплати на ищеца сумата от 5 000 лв., представляваща частичен иск от обща сума в размер на 10 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди - болки, страдания и засягане на личното и професионално реноме на ищеца, настъпили в резултат на изложени от ответницата неверни твърдения в подадена до ОДМВР-Бургас жалба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 18.08.2019 г. (датата на образуване на дисциплинарно производство против ищеца) до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски по делото. Ищецът заявява, че е служител на МВР, работи в Сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР - Бургас. Твърди, че по жалба на ответницата против него/ищеца/ било образувано дисциплинарно производство, по което бил заплашен от дисциплинарно наказание и уволнение. В жалбата си ответницата твърдяла, че ищецът е работил за „Хоспис Миладиноски“ - гр. Черноморец, представял се за мениджър на хосписа и участвал в търговската му дейност; че искал от ответницата пари за настаняване на нейния \*\*\*\* в „Хоспис Миладиноски“, както и твърдяла, че ищецът подписал договора за настаняване на \*\*\*\*а на ответницата там. Тъй като проверката по жалбата на ответницата била продължила няколко месеца, през които ищецът търпял стрес, притеснения и здравословни проблеми, било му отнето личното оръжие и неофициално му е било заявено, че ще бъде уволнен заради провиненията, в които е бил обвинен, което допълнително го стресирало и подтиснало, той загубил съня си, спокойствието си и за обезщетяване на така претърпените неимуществени вреди е предявил иска си срещу ответницата.

Ответницата в законоустановения срок с писмен отговор оспорва иска по основание и по размер. Заявява, че не е извършила твърдяните от ищеца действия - не е подавала жалба срещу него до ОДМВР-Бургас, не е изнасяла твърдения, че той е работил за „Хоспис Миладиноски“, нито че той е искал от нея да заплати за настаняване на \*\*\*\*а ѝ в хосписа. Твърди, че след смъртта на \*\*\*\*а ѝ през м. юли 2019 г. ответницата е била потърсена от Дирекция „Вътрешна сигурност“ при МВР и при явяването ѝ в ОДМВР-Бургас от нея е била изисквана информация относно настаняването на \*\*\*\*а ѝ в хосписа, като дадените от нея сведения не са предоставени по нейна инициатива и тези сведения не са довели до вреди за ищеца, а ако твърдяните от него вреди действително са настъпили, то същите не са в причинна връзка с поведението на ответницата, а са последица от решения и преценка на неговия административен ръководител в рамките на дисциплинарното производство. Сочи, че образуваното дисциплинарно производство против ищеца не е в пряка причинна връзка с противоправно поведение на ответницата, а е по повод на конкретни случаи от 05.03.2019 г. и 26.06.2019 г. Оспорено е твърдението на ищеца, че никога не е имал каквито и да било отношения с „Хоспис Миладиноски“.

Районният съд е приел, че по делото не са установени елементи от фактическия състав на чл.45 ЗЗД, тъй като не е доказана от ищеца такава деятелност от ответницата, която да е в причинна връзка с настъпването на твърдения вредоносен резултат, на който се основава иска. Първоинстанционният съд е констатирал липса на жалба, подадена от ответницата до ОДМВР- Бургас, в която тя да е изложила неверни твърдения за ответника и която да е послужила като основание за образуване на дисциплинарното производство против него. По тези съображения и тъй като не се доказва извършване от ответницата на твърдяното от ищеца противоправно деяние, което е основната предпоставка за ангажиране

деликтната отговорност на едно лице по реда на чл. 45 от ЗЗД, предявеният иск е отхвърлен.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото е изяснена от първостепенния съд обективно, всестранно и пълно. Съдът е обсъдил събраните по делото доказателства, въз основа на което е изградил обосновани фактически констатации и правни изводи. Настоящият въззивен състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, като съгласно чл. 272 от ГПК препраща в тази част към мотивите на първостепенния съд.

В допълнение към тях и в отговор на доводите на жалбоподателя, въззивния съд намира за необходимо да изложи само следното:

От представена по делото Заповед № 251 з-5072/19.12.2019 г. на директора на ОДМВР- Бургас е видно, че на М. Д. У. е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 1 година за следните нарушения: „Неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“ и „Нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР“.

От мотивите на заповедта става ясно, че дисциплинарното производство против ищеца М. У. е образувано за това, че на 05.03.2019 г. при изпълнение на служебните си задължения е използвал служебното си положение за облага на трети лица; на 26.06.2019 г. в качеството си на длъжностно лице при издаване на устни разпореждания към А.К., в качеството му на водач на лек автомобил, ищецът е осъществил превишаване на власт; на 23.07.2019 г. в електронното медийно издание „Флагман“ е публикувана статия със заглавие „ До МВР и прокуратурата: Действащ служител на КАТ-Бургас основен играч в схемите на д-р Д. М.“; на част от интернет страниците на „Хоспис Миладиноски“ ЕООД като създател е записано името на М. У., направени са 51 бр. негативни коментари по темата за личните отношения между У. и М., които предизвикват широк обществен резонанс с негативно отношение към авторитета на МВР, като с действията си У. е уронил престижа на службата.

В преписката по дисциплинарната проверка се съдържа сведение от С. К. с вх. № 251000-16302 по описа на ОДМВР-Бургас от дата: 26.07.2019 г., в което същата е заявила, че непознат за нея господин Я. е посрещнал в „Хоспис Миладиноски“ при настаняването на \*\*\*\*а Я. там на 26.06.2019 г., представил Я. е бланка за договор и Я. е обяснил условията, подписал е договора от страна на хосписа и е поискал от нея да заплати сумата от 1 320 лв. за престоя на \*\*\*\*а Я. там. Заявила е също така, че едва на 21.07.2019 г. е узнала от бивш шофьор на хосписа, че този господин се казва М. У. и работи в КАТ-Бургас. С. К. е представила и копие на сключения от нея и „Хоспис Миладиноски“ договор за настаняване.

При установената фактическа обстановка се налага категоричния извод, че дисциплинарното производство против ищеца У. не е образувано по жалба, подадена от ответницата до ОДМВР- Бургас, в която насока са твърденията на ищеца пред съда по настоящето производство.

Следователно, след като не се установява обективно да е извършено от ответницата на твърдяното от ищеца деяние, а именно :подаване на жалба до дисциплинарния орган по местоработата на ищеца, въз основа на което жалба да е образувано дисциплинарното производство срещу него, то безспорно не е налице първата предпоставка от сложния фактически състав на деликтната отговорност по чл.45 ЗЗД.

В този аспект правилен е извода на първоинстанционния съд, цитиран от въззивника в жалбата му до БОС: че е правно ирелевантно дали ответницата е изложила в даденото пред служители на ОДМВР-Бургас сведение посочените в исковата молба и в допълнителната уточняваща молба на ищеца твърдения за него, както и дали те са верни или неверни, след като ищецът претендира вреди в резултат на воденото против него дисциплинарно производство, след като в случая се установи, че с никакви свои действия ответницата не е дала повод за образуването и воденето на това дисциплинарно производство.

Съгласно чл. 45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Това означава, че причинителят на вредите отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото виновно поведение. Този принцип е прокаран в цялата глава

за непозволеното увреждане на същия закон. Отговорност за непозволено увреждане по чл. 45 от ЗЗД носят само физическите лица, причинили вреда със свои виновни действия или бездействия.

За да бъде ангажирана отговорността на ответницата К. за извършен от нея деликт, е необходимо да бъдат налице всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, а именно: поведение, противоправност на поведението, вина, настъпили вреди, причинна връзка между вредите и противоправното виновно поведение.

Субективния елемент - вината се предполага съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД, поради което в условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца, следва да бъдат установени обективните елементи от състава на деликта. Съгласно константната съдебна практика, причинната връзка не се предполага, а следва да бъде установена, при условие на пълно и главно доказване, като тежестта за това лежи върху ищеца.

В случая, както правилно е установил районния съд, ответницата не е предявила жалба до ОД на МВР-Бургас, въз основа на която да е било образувано и водено дисциплинарното производство срещу ищеца У., каквито са твърденията на последния в молбата, уточняваща исковата му молба.

На следващо място следва да се отбележи, че действително по образуваната дисциплинарна преписка срещу ищеца У. ответницата К. е дала сведения относно факти и обстоятелства, които същата е възприела при настаняването на \*\*\*\*а Й в хоспис „Миладиновски“, като е изявила и мнението си като гражданин, че не приема за редно служител на МВР да участва в търговската дейност на М. Както се изтъкна по-горе, дисциплинарното производство срещу ищеца не е било образувано въз основа на така дадените сведения от К., още повече, че даването им пред орган на власт, който ги изисква, представлява правомерна дейност-т.е. до доказване на противното не представлява незаконосъобразно вредоносно поведение.

По така изложените съображения правилен, законосъобразен и обоснован е извода на районния съд- че дори У. да е понесъл някакви неимуществени вреди от воденото срещу него дисциплинарно производство, то отговорността за тях не може да бъде носена от ответница К., тъй като същата с никакви свои действия не е дала повод за образуването и воденето на това дисциплинарно производство. При този извод на съда не подлежат на обсъждане и анализ съображенията на въззивника относно верността на обстоятелствата в сведенията на К., тъй като ищецът претендира вреди, настъпили в резултат на воденото против него дисциплинарно производство, което не е било инициирано от ответницата К..

По така изложените съображения и като изцяло препраща към мотивите на първоинстанционния съд по реда на чл. 272 ГПК, като по този начин ги прави и свои мотиви, обжалваното решение като правилно, законосъобразно и обосновано следва да се потвърди

С оглед изхода по спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на въззивника следва да се възложат извършените от въззиваемата разноски по въззивното производство в размера от 1000 лева заплатено адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1, предл. 1 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Решение № 752/06.04.2023г. по гр.д. № 4778/2023г. по описа на РС-Бургас.

**ОСЪЖДА** М. Д. У. с ЕГН \*\*\*\*\* от гр.\*\*\*, ул.\*\*\* да заплати на С. П. К. с ЕГН \*\*\*\*\* от гр.\*\*\*, съдебно-деловодни разноски по въззивното производство в размер на 1000 лева/ хиляда лева/ заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_